

Повіяли вітри буйні  
Да над синім морем;  
Забилосья серце моє  
Перед лютим горем.

Повіяли вітри буйні  
З холодного краю;  
Розлучили з дівчиною,  
Котру я кохаю.

Да не вітри: люди злії  
Мені се зробили;  
Самі мене звели з нею,  
Самі й розлучили.

Перестали вітри буйні,  
Всюди стало тихо;  
А у мене, нещасного,  
Все на серці лихо.

Як листочок одірваний  
Зелений весною,  
Як травиця покошена.  
На зорі косою.

Поки роса не обсохне,  
Поти й зеленіє;  
Не ростиме вона більше,  
Як сонце пригріє.

Нескошена травиця  
Сонечка бажала;  
А тепер на теє зійде,  
Щоб скорій зав'яла.

І листочок зелененький  
Зсохне й пожовтіє;  
Так і моє серце бідне  
Молодим змарніє.

І в мене неначе в грудях  
Дещо одірвалось;  
Не легше мені на серці,  
А ще гірше сталося.

Очі мавши, я не бачу  
Радосного в світі;  
Все обридло, все огидло,  
Не хочу більш жити.

Ніч темная мені як день,  
А місяць як сонце;  
Плачу! плачу! один, бідний,  
Сівши пів оконце.

Чого? — Спитаться у мене —  
Я і сам не знаю;  
Чого серце тяжко б'ється,  
Чого я бажаю?

Любив, кохав я дівчину,  
І вона клялася,  
Що кохає мене дуже,  
Далі й продалася.

За худобу проміняла,  
Серцю було тяжко;  
Я кохав її по правді,  
Забуть було важко.

Не раз плакала зі мною,  
Не раз і сміялась;  
Казала, що тільки в світі  
Мною і втішалась.

Як побачу, було, слізки —  
В грудях важко стане,  
Прошу, було: "Не плач, серце", —  
Поки перестане.

Зате ж, було, як веселу,  
Де я її стріну,  
Щасливіший всіх на світі  
Був на ту годину.

Тепер бачитись ніколи  
Не хочу я з нею;  
Не люблю я людей в світі  
З такою душею.

Що божаться не по правді  
Да душу ламають;  
Такії уже ніколи  
Добрі не бувають.

Дак не сее серце моє  
Дуже так турбує;  
Не од сього душа моя  
Бідная сумує.

А такий вже уродився,  
Мабуть, я на світі;  
Безталанний і безщасний,  
Щоб вік свій тужити.

Ой повійте, вітри буйні!

Застогни, дубрава;

Нехай піде на злих людей

Всюди худа слава!